

V diele je použitá takmer každá bežná farba, či už ide o zelenú pre mach, žltú pre steny a zem alebo červenú pre malé kvety na lebke, avšak modrá farba chýba. Modrá farba symbolizuje pokoj a stabilitu a obe vo vojnách chýbajú. Žltá farba, ktorá tvorí väčšinu pozadia diela, naznačuje nebezpečenstvo, podobne ako žltá-čierna výstražná páska. Farby sú celkovo tlmené, tým vytvárajú melancholickú a zanedbanú atmosféru.

Lebka je symbolom smrti a v mojom diele je tiež zarastená machom, lišajníkom a kvetmi. Zarastenie symbolizuje dĺžku trvania vojny. Taktiež nám pripomína krehkosť ľudí a ako sme stále súčasťou prírody, aj keď sa často považujeme za niečo nad ňou.

Okuliare nám pripomínajú, že ten človek raz žil a patrili mu, dodávajú zabudnutému človeku osobnosť. Kľúče symbolizujú stratu domova a zničené osídlenia. Drobné predmety ako tieto niekedy pomáhajú ľuďom, ako je Ewa Klonowski z knihy, identifikovať mŕtvych, aj keď z nich zostalo iba pár kostí a predmetov. Umožňujú rodinám na svojich blízkych nezabudnúť.

Diera a trhliny na stene nesymbolizujú iba fyzické škody, ale aj psychické škody u ľudí postihnutých vojnou. To, že lebka a predmety sú za stenou, ukazuje, ako niektorí boli zabudnutí alebo odcudzení kvôli vojne.

Rozhodol som sa, že štýl podobný dielam z baroka by bol ideálny pre dielo s malými detailmi, skrytými myšlienkami a melancholickou atmosférou. Chaotickosť diela je symbolom neočakávanosti a komplikovanosti vojny.

Reportáž ma priviedla k myšlienke, že vojna je nezvratná a má veľký dopad na preživších a celkovú spoločnosť. Wojciech Tochman vo svojej reportáži opisuje, ako trauma je často oveľa horším dôsledkom pre jednotlivcov ako len fyzické škody. Fakt, že Ewa Klonowski často nevie identifikovať telo, zdôrazňuje, ako vojna neničí len telá, ale aj identitu ľudí, ktorí budú úplne zabudnutí. Vojny nie sú len historické udalosti, ale aj mažú množstvá ľudí, ktorých budú ich potomkovia poznať iba ako čísla na hodine dejepisu.